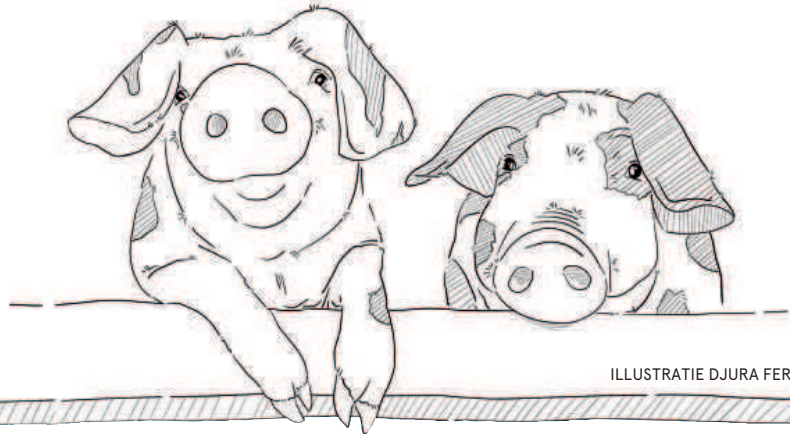

DAGBOEK

BIGGETJES JOURNAAL

ILLUSTRATIE DJURA FERINGA

Met twee honden, een poes, zes hennen, een haan en man Paul woont Janna Zuiderveld op het Friese platteland. Ze beginnen aan een nieuw avontuur: twee biggen.

Varkens op niveau

Man vindt dat er nog best een hond bij kan. Een teckel. Of een Pyrenese berg-hond. Of een grote münsterländer („voor jou”). Een jack russell dan? Maar op een dag was het: zullen we twee varkentjes nemen? En dat idee liet ons beide niet meer los. Varkentjes. Gezellig. Avontuur. Niet van die roze, of hangbui-ken, maar Bonte Bentheimers, grijswit met ronde, zwarte vlekken – de dalma-tiërs onder de varkens. De bedoeling is ze op te eten.

Dat kan al na een half jaar, maar wij denken aan een jaar, hooguit twee, want dan is het vlees nog op z'n lekkerst. Bovendien, we gunnen ze eerst een lekker lui leven bij ons in de tuin.

De vraag is, kunnen we dat tegen die tijd ook, ze laten slachten? Buurvrouw Emma, eveneens gek op beesten, luis-terde naar onze plannen voor het bigge-tjes-avontuur en zei geamuseerd: „Ik hoor het al, die varkentjes van jullie worden heeeel oud.”

Ook nuchtere Willem die ons af en toe helpt op het erf, gelooft er niks van dat we ze kunnen opeten. Hij schaart ons onder de watjes. Met een grijnslach: „Straks sluipen jullie langs de varkens naar de auto en komen stiekem terug met spek van de slager.”

Paul ziet zichzelf in gedachten al lopen, het bruine zakje met inhoud diep weggestopt in de tas tegen de beschul-digende biggenblikken.

Als we een band met ze opbouwen, wordt het heel lastig 'gehakt' van ze te laten maken, denken we, vrezen we. Het zou toch ook hartstikke leuk zijn, elke dag even met ze knuffelen, net zoals we dat met onze honden en kat doen. Wan-neer we ons te veel hechten aan de beestjes, gaan we ze echt niet opeten.

'Ik hou nu al van ze', appt mijn doch-ter na het zien van een filmpje met Bonte Bentheimers. Zij eet geen vlees. Zoon daarentegen verwarmt bij wijze van spreken de barbecue alvast voor.

Eerst maar eens wachten tot ze hier echt rondscharrelen. Dan gaan we ook nadenken over namen, waarnaar werke-lijk iedereen meteen vroeg toen we vertelden dat we twee varkens gingen houden. Zodra ze een naam hebben, laat je slachten wel uit je hoofd, zeggen sommige hobbyboeren.

Bij buurvrouw Sonja heetten ze Spek en Lapje, wij houden het voorlopig op de vleesloze namen Knorrie en Borrie. Zoveel 'intellect' kan zwager Dick nau-welijks aan. Schaterend: „Oh, dus wel twee varkens op niveau.”

Volgende keer:

Bonte Bentheimers breken los